

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

V božičnem času smo, zato skupaj z našim Očetom dodajam: *Spominjamo se raznih dogodkov in okoliščin ob rojstvu Božjega Sina. Pogled pa se ustavi na betlehemskem hlevčku, na nazareškem domu. Marija, Jožef, Jezušček na poseben način zasedejo osredje našega srca. Kaj nam pove, kaj nas uči preprosto, a občudovanja vredno življenje te svete družine?*[1]

Te besede nam pomagajo umestiti se v vzdušje teh tako svetih praznikov. Vedno znova se ustavimo, da bi opazovali Gospodove jaslice, nikoli se ne naveličamo. Radi bi se vedno bolj poglobili v to čudovito skrivnost, vendar ne moremo seči tako daleč; kajti božja ljubezen do človeštva, do vsakogar od nas, je resnično nedoumljiva. Zato je naša drža drža nenehnega zahvaljevanja Gospodu: spustil se je na raven naše uboge človeškosti, da bi nas rešil naše bede in nas povzdignil v življenje božjih otrok. Na predvečer božiča smo v glavni mašni prošnji brali: *Gospod Jezus, pridi skoraj, nikar se več ne mudi. Zaupamo v tvojo ljubezen, potolaži nas in vzdigni s svojim prihodom*[2]. Samoumevno je, da čutimo, kako vsakomur od nas odgovarja enako kot Hananija Pavlu: *Quid moráris?*[3], kaj še čakaš? Prosimó Devico Marijo in svetega Jožefa, da bi vedno čutili nujno potrebo po tem, da smo s Kristusom, da ga iščemo.

Danes, 1. januarja, obhajamo slovesnost Božje Matere, ki nam jo je Gospod dal za našo Mater. Ona je pot, ki jo je izbral Bog Oče, da bi njegov edinorojeni Sin postal človek po delovanju Svetega Duha. Tudi Mariji je namenjena naša hvaležnost. Zahvaljujemo se ji, ker nam je s svojim odgovorom v trenutku oznanjenja in s svojo močno in tiho navzočnostjo pod križem odprla pot božjega otroštva. Z besedami svetega Jožefmarija ji pravimo: *O Mati, Mati! S to svojo besedo — fiat — si nas naredila za brate Boga in dediče Njegove slave. — Blagoslovljena bodi!*[4]

V Opus Dei sem razglasil marijansko leto, da bi z vso Cerkvijo molili za bližnje redno zborovanje škofovske sinode, ki bo obravnavala poklicanost in poslanstvo družine v Cerkvi in v svetu. Želimo si in za to vneto prošimo Boga, da bi ljudje po Marijinem posredovanju povsod znova odkrili nenadomestljivo vrednost te temeljne celice družbe. Če bodo krščanski domovi spoznali in sprejeli božji načrt zanje, bo moč popraviti zlo, ki je prizadelo ljudstva in narode.

Sveti Janez Pavel II. je v prvih tednih svojega papeževanja sprejel skupino zakoncev, ki so sodelovali na tečaju družinskega usmerjanja, in jim dejal: »Prihodnost Cerkve in človeštva se rodi in raste v družini.«[5] Pozneje je, na takšen ali drugačen način, povedal enako ob številnih priložnostih med svojim dolgim in rodovitnim papeževanjem. V apostolski spodbudi *Familiaris consortio*, ki je sad škofovske sinode iz leta 1980, je zapisal: »V načrtu Boga, Stvarnika in Odrešenika, najde družina ne le svojo "identiteto", se pravi to, kar "je", temveč tudi svoje "poslanstvo", to, kar more in mora "storiti". Bog kliče družino, da v zgodovini izpolnjuje naloge, ki izvirajo iz njenega lastnega bistva in sodijo v njeno dinamiko in bivanjski razvoj.«[6] Zaključil je s klicem, ki še vedno odmeva z največjo močjo: »Družina, "bodi" to, kar "si".«[7]

Vedno je pravi čas, da to prošnjo povzdignemo k nebesom, s še boljšim razlogom med temi božičnimi prazniki, ki razlivajo jasno luč nad božji načrt za človeški rod. Angeli so oznanili pastirjem *veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod*[8]. Ta dobra novica je namenjena vsemu človeštvu. Sveti Luka o tem pripoveduje zelo preprosto: *Hitro so odšli tja in našli Marijo, Jožefa in dete, položeno v jasli*[9]. Na začetku je Bog ustvaril moža in ženo z enakim dostojanstvom, s čimer je postavil prvo človeško družino, in dal jima je zapoved, naj obvladujeta materialni svet in poselita zemljo[10]. Od tod izhaja korenina družinske institucije. Toda dogodek v Betlehemu seže še veliko dlje: Bog sam se je v svoji neskončni popustljivosti učlovečil v naročju družine in tako izrazil, kaj je njegova volja za urejen razvoj človeštva. Betlehemska družina je zgled vsem domovom na zemlji.

Pri svoji prvi katehezi na to temo je papež Frančišek povedal, da **utelešenje Božjega Sina odpira nov začetek v vesoljni zgodovini moškega in ženske. In ta nov začetek se zgodi v naročju neke družine, v Nazaretu. Jezus se je rodil v družini. Lahko bi prišel na spektakularen način, kot bojevnik ali kot vladar ... Toda ne; prihaja kot otrok družine, v družino. Zato je pomembno, da v jaslicah opazujemo ta tako lep prizor.**[11]

Jezusovo rojstvo pomeni, kot piše v Svetem pismu, začetek polnosti časov (prim. Gal 4,4), trenutke, ki ga je Bog določil, da izkaže svojo polno ljubezen do človeštva s tem, da nam izroči lastnega Sina. Božja volja se izvrši v najbolj normalnih in običajnih okoliščinah: žena, ki rodi, družina, dom. Božja vsemogočnost, božji blišč prihaja po človeškem, se združi s človeškim. Od tedaj kristjani vemo, da z božjo milostjo moremo in moramo posvetiti vse, kar je čistega v našem življenju. Vsaka zemeljska situacija, pa naj bo še tako nepomembna in običajna, je lahko priložnost za srečanje s Kristusom in del naše poti proti nebeškemu kraljestvu.[12]

Zakonsko zvezo je Bog ustanovil v trenutku stvarjenja moškega in ženske, a je sedaj na žalost marsikje zanemarjena. Z družino se tako grdo ravna! Kot normalne hočejo predstaviti situacije, ki predstavljajo zelo grob napad na božji stvarjenjski in odrešenjski načrt. Po mnogih krajih in okoljih se — ne le s strani ljudstva, temveč tudi javnih oblasti z zakoni in vladnimi odločitvami — slabi institucijo družine ali se jo celo poskuša spremeniti v nekaj zelo drugačnega. Ne opazijo, da je — hudobni duh zna zelo spretno zaslepiti razum —, če se izprazni pojem družine, družbeni skupnosti povzročena neizmerna škoda.

Prejšnjo nedeljo smo obhajali praznik svete Družine. Na ta dan smo tako kot vsako leto obnovili posvetitev naših staršev, sester in bratov sveti nazareški Družini, kakor je naš ustanovitelj določil za ta dan. Povabili smo svoje sorodnike in prijatelje ter vse ljudi, ki sodelujejo pri apostolskem delu prelature, da bi se nam pridružili pri tem dejanju. Kakor vedno smo prosili za vse krščanske domove na zemlji, da bi bili in da bi živeli skladno z božjim zgledom, ki se nam je razodel v Betlehemu in v Nazaretu.

V tem marijanskem letu molimo predvsem za ta namen. Morda bomo lahko uporabili kakšen molitveni vzklik, ki nam bo pomagal, da ga bomo lažje ohranili v mislih. Naš Oče je pogosto molil: **Jezus, Marija in Jožef, naj bom vedno z vami tremi.** Vztrajno bomo prosili, da bi bile vse družine na zemlji vedno pod varstvom svete družine iz Nazareta.

Ko dvigamo k nebu to svojo molitev, vključimo vanjo tudi voditelje in tiste, ki vodijo mednarodne ustanove, tiste, ki so odgovorni za skrb za integriteto in nerazvezljivost zakona in njegove odprtosti za življenje, za pravico staršev, da vzgajajo otroke skladno s tem, kar verujejo, tako da državni zakoni ne bodo oteževali harmoničnega razvoja družine, ampak ji bodo omogočali uresničevanje ciljev, ki jih je določil Bog, ko jo je ustvaril.

Nujno je odločno prizadevanje za novo evangelizacijo družbe, tako da začnemo z vsakim domom. **Vsaka krščanska družina lahko Jezusa — tako kot Marija in Jožef — predvsem sprejme, ga poslušaj, se pogovarja z Njim, ga varuje, brani, raste skupaj z Njim, in tako izboljša svet.**[13] V svojem domu je potrebno negovati kreposti, na katere nas spominja liturgija v berilu na praznik svete Družine. *Kot Božji izvoljenci, sveti in ljubljeni, si torej oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost. Prenašajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu, če se ima kateri kaj pritožiti proti kateremu. Kakor je Gospod odpustil vam, tako tudi vi odpuščajte. Nad vsem tem pa naj bo ljubezen, ki je vez popolnosti. In Kristusov mir naj kraljuje v vaših srcih.*[14]

Ta priporočila zavezujejo vse člane: starše, otroke, sestre in brate in druge sorodnike. Čeprav izraz “družina” bolj specifično označuje okolje, kjer se neka oseba rodi in raste, nam je tudi znano, da je Cerkev božja družina na zemlji; družina je tudi ta živi del Cerkve, Opus Dei. Sveti Jožefmarija je poudarjal, da Delu lahko na tak ali drugačen način pripada neskončna raznolikost ljudi, s svojim

načinom bivanja in s svojimi najbolj osebnimi značilnostmi. *Ne govorim kar tako*, je nekoč pojasnil, *ko pravim, da je Delo božja in človeška družina, v kateri se dogaja enako kot v rodnih družinah, ki jih je Gospod blagoslovil z obilico otrok: eni so večji, drugi manjši, eni so temnejši, drugi bolj svetlolasi (...). Poleg tega so zraven nas sorodniki, ki jih imamo tako radi: sodelavci (...); pa še toliki prijatelji in kolegi, ki so na nek način del naše družine*[15].

Vsi se moramo truditi, da bi naredili prijetno sobivanje ljudem, ki živijo ob nas ali ki so nam blizu iz tega ali onega razloga. **Naredimo Gospodu prostor v naših srcih in naših dneh. Tako sta storila tudi Marija in Jožef, četudi ni bilo lahko. Koliko težav sta morala premagati! Niso bili lažna, nerealna družina. Družina iz Nazareta nas zavezuje, naj ponovno odkrijemo poklicanost in poslanstvo družine, vsake družine.**[16]

Po Mariji in Jožefu prosimo Gospoda, da bi v centrih Dela, v domovih ostalih vernikov in sodelavcev prelature, naših prijateljev in sorodnikov in v vseh krščanskih domovih odseval zgled svete Družine. Pogled na Jezusa, Marijo in Jožefa nas mora spodbujati, naj bomo pozorni na druge, kakor so delali oni. Vsak dan moramo moliti in skrbeti za njihove duhovne in gmotne potrebe, njihov počitek, red in prijetno okolje doma, kar naj bo ogledalo nazareškega doma. Te naloge naj se nam nikoli ne zdijo odvečna teža, temveč čudovite priložnosti za služenje.

V naročju družine iz Nazareta je bil Jezus priča tolikih drobnih dejanj tenkočutne skrbi, tolikih izrazov topline. Ko je začel s svojim javnim delovanjem, so ga poznali po njegovem družinskem izvoru: *Ali ni to tesarjev sin? Ali ni njegovi materi ime Marija?*[17]. Kako dobro bi bilo, da bi ljudje, ko bi opazovali naše ravnanje zvestih Kristusovih sledilcev, lahko zatrdili: vidi se, da ta človek posnema Jezusov zgled, ker skrbi za vzdušje v svojem domu, ker ga povsod nosi s seboj, ker se trudi, da bi bili tudi drugi deležni tega veselja in miru.

9. januarja je obletnica rojstva svetega Jožefmarija. V Barbastru in v Logroñu se je naš ustanovitelj naučil mnogih podrobnosti družinske povezanosti, ki jih je pozneje prenesel na nas. Njegovim staršem gre tudi naše priznanje, ker so bili poslušno božje orodje za človeško in nadnaravno vzgojo svetega Jožefmarija.

Združimo se s papeževimi nameni, tako da molimo tudi za redovnike, redovnice in posvečene duše v tem letu, ki jim ga posveča Cerkev. V tej molitvi se z velikim zaupanjem obrnimo k presveti Devici Mariji.

S še nekimi drugimi besedami našega ustanovitelja prosimo, da bi se v družinah vedno nadaljeval duh prvega obdobja krščanstva: *Male krščanske skupnosti, ki so bile kot središča, iz katerih je izžarevala evangeljska blagovest. Domovi, enaki drugim v tistem času, vendar polni novega, nalezljivega duha, ki je prehajal na njihove znance in bližnje. To so bili prvi kristjani in to moramo biti današnji kristjani: sejalcji miru in veselja, miru in veselja, ki nam ju je prinesel Jezus.*[18]

Pred nekaj dnevi sem bil v Pamploni in obiskal bolnike in bolnice. V univerzitetni telovadnici sem se sestal s približno dva tisoč petsto ljudmi. Spomnil sem se hvaležnosti polnega pogleda svetega Jožefmarija, namenjenega Gospodu. In prešinilo me je, da smo, kjer koli že se srečamo, *domá*, trdno povezani v služenju Bogu in vsem dušam.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavljam in vas prosim, da vztrajate v molitvi za moje namene.

vaš Oče

+Javier

Rim, 1. januar 2015

- [1] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 22.
- [2] Rimski misal, 24. december, Glavna mašna prošnja.
- [3] *Apd* 22, 16.
- [4] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 512.
- [5] Sveti Janez Pavel II., Govor na zasebni avdienci, 30. 10. 1978.
- [6] Sveti Janez Pavel II., *Apostolsko pismo o družini (Familiaris consortio)*, 22. 11. 1981, št. 17.
- [7] *Prav tam*.
- [8] *Lk* 2, 11.
- [9] *Lk* 2, 16.
- [10] Prim. 1 *Mz* 1, 26-28.
- [11] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 17. 12. 2014.
- [12] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 22.
- [13] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 17. 12. 2014.
- [14] *Kol* 3, 12-15.
- [15] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 5. 3. 1963.
- [16] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 17. 12. 2014.
- [17] *Mt* 13, 55.
- [18] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 30.